

— Китарата, — едва отвърна тя и добави: изсяири ми нѣщо. — Тя спрѣ дългъ погледъ и продължи: повтори оная мелодия, която свирѣше, кога те заварихъ.

Той хвана китарата; задърпа струнитѣ съ прѣсти и плахи акорди огласиха нощта.

Въ тихата мелодия на ридающата китара, тя дочу затаената приказка на тѣхната мжка, презъ дългитѣ дни на раздѣлата; почувствува трепетнитѣ копнѣния на сърдцето, което обича до себеотрицание; разбра онова, което е преживѣла въ мълчанието на своята самота... Душата ѝ се опиваше отъ нѣгата на безкрайна преданостъ, гърдитѣ ѝ се преливатъ отъ щастие... И стори ѝ се, че живота е още по-милъ, цененъ и необятенъ.

И дълго той нашепва пѣсенъта на тѣхнитѣ страдания, а тя слуша приказката за ненаситно желание на копнѣеще сърдце; за блѣноветѣ които населяватъ свѣта на младостта; гдето желанията сж ароматни цвѣта; сънищата — действителностъ, живота — ненаситенъ захласъ.

Нему гърдитѣ трептѣха отъ неземно щастие.
Ней душата се сливаше съ неговата.

IX.

Сутринъта Елена се събуди рано.

Той спѣше унесенъ въ блаженъ сънъ.

Когато тя спрѣ погледъ на неговото бледо лице, личеше блаженната осанка на щастливца. Тя се наведе, леко цѣлуна челото му, ала той не се пробуди. После седна при масата, гдето бѣха бележкитѣ му и внимателно заприлистя книгитѣ.

Въ тетрадка съ розови корици, тя намѣри изсъхнали цвѣта. А на първата страница прочете: